

Relato dunha fuxida

Carlos Quiroga é un coñecido escritor *nas órbitas da resistencia reintegracionista*, segundo as súas palabras, o único galeguismo que “cabe e fica”. Coñecido así mesmo e valorada a súa obra – en especial *Periferias*, reeditada non hai moito en Brasil – en certos ámbitos da lusofonía. Autor dunha obra heteroxénea na que mestura variados rexistros (poesía, narrativa, fotografía) e da que salientamos *G.O.N.G.* (poesía e fotografía, 1999), *Periferias* (narrativa, 1999) e *Inxalá* (narrativa e fotografía, 2006). Gañador dúas veces do premio Carvalho Calero, o único que respecta a liberdade ortográfica en Galicia. Nas dúas obras gañadoras, *Periferias* e *Inxalá*, Quiroga é fiel á escola ortográfica rein-

Intimismo e metaliteratura

FRANCISCO MARTÍNEZ BOUZAS

que poucas cousas suceden e cun peculiar desenvolvemento diexético rebordante de reflexións e de discursos filosófico – introspectivos, ancoradas entre a épica e o lirismo. Aínda que narrada fragmentariamente e non de forma lineal, *Inxalá* é a historia dunha fuxida, fuxida que comeza coma unha viaxe que un individuo de trinta anos inicia ao mesmo sitio no que, no século pasado, xa viaxara aquel rapaz raro chamado Arthur Rimbaud. Unha viaxe ao planalto abisinio, non na procura de lances, riscos e proezas, senón aparentemente para buscar, pero sen atopar nunca nada, porque a busca é de si mesmo. Finalmente a trama desemboca no “insuceso”, malia que o

Xerusalén negra, construída por anxos. E nestes horizontes, desde o territorio abraiante de Abisinia escribe e á vez evoca a muller amada. Para ela tenta explicar a súa Lalibelá; dela é o sorriso que esculca na muller Afar cando está despreviada; para que ela veña, mesmo sen coñecelo, escribe, porque a fascinación está na paixón e desde tan afastados cantos do mundo descobre que era paixón verdadeira o que sentía por ela. Fálalle así mesmo da súa historia relixiosa e decátase de que a súa

ESTAMOS PERANTE
DUNHA NOVELA DE
VIVENCIAS
SENTIMENTAIS,
PERO CON MOI
POUCA ACCIÓN

única relixión está “na memoria de ti”.

O relato realiza frecuentes referencias a Lisboa, esa xeografía central simbolicamente fundadora que xa atopamos en *Periferias*. Ata que finalmente tamén lembra para a muller que amou e ama, a súa estancia como médico na capital e a súa relación con dúas mortes, que converten realmente a viaxe nunha fuxida: para esquecerlas, para se confundir cos “padres do deserto”. Ao igual que eles, tamén medita e busca a salvación que virá dada, unha vez máis, pola unión coa amada.

Novela complexa, como xa quedou apuntado, cunha trama argumental liviá, aínda que na mente do autor latexa un proxecto que a ha completar. Relato intimista, de vivencias, sobre todo sentimentais e de pouca acción, con abondas e quizais excesivas doses de reflexión e de metaliteratura. Ao menos na miña estima.

QUIROGA, Carlos, *Inxalá*, Ed. Laiovento, Santiago, 2006, 110 páxinas

gracionista, sendo consciente de que hoxe en Galicia é de suicidas a súa elección, mais convencido de que a divisa do escritor non pode ser a docilidade, porque co seu instrumento sagrado da palabra é libre de calquera xugo. Xa que logo, o lector de *Inxalá* atopará unha lingua que aproxima o galego ao portugués, mais non só na tona das aparencias ortográficas e lexicais, senón tamén nas súas estruturas gramaticais.

Verbo do seu contido, cómpre dicir que *Inxalá* é unha peza complexa, cun núcleo argumental máis ben parco en acción, no

protagonista entre en relación con mosteiros, frades, relixións que actúan como bálsamo para os tumultos da alma. Aprende das feras e da paz do deserto que deixa de ser un lugar exótico no sentido máis literal do termo e ensina a calmar o temor da loucura. Percorre a antiga Abisinia na compañía dun monxe e dunha moza Afar. E aséntase en Lalibelá, a mítica

